

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση ή, επικουρικόως, το άρθρο 2 της αποφάσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την προσφυγή προσβάλλεται η απόφαση C(2000)2183 της Επιτροπής, της 12ης Ιουλίου 2000, που απευθύνεται στη Γαλλική Κυβέρνηση, όσον αφορά δύο ενισχύσεις χορηγηθείσες στην προσφεύγουσα από τις γαλλικές αρχές. Οι δύο αυτές ενισχύσεις συνίστανται στα εξής:

- στο ότι οι τοπικές αρχές κανόνισαν τη μεταβίβαση στην προσφεύγουσα ορισμένων γηπέδων, και συγκεκριμένα 49 εκταρίων και 68 εκταρίων, στη βιομηχανική ζώνη της La Saussaye, καθώς και εργοστασίου ευρισκομένου στη ζώνη αυτή σε προτιμησιακή τιμή·
- στο ότι στην προσφεύγουσα εφαρμόστηκε προτιμησιακό τέλος για έξοδα επεξεργασίας λυμάτων (redevances d'assainissement) το οποίο εισπράττει ο Δήμος της Ορλεάνης.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα αναφέρει τα εξής:

- Στο μέτρο που το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως υποχρεώνει τη Γαλλική Δημοκρατία να ανακτήσει την επίδικη ενίσχυση, η απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 (νυν 88) της Συνθήκης ΕΟΚ⁽¹⁾, το οποίο προβλέπει ότι η εξουσία της Επιτροπής για την ανάκτηση ενισχύσεως υπόκειται σε δεκαετή προθεσμία παραγραφής.
- Η διοικητική διαδικασία παραβίασε ουσιώδεις διαδικαστικούς κανόνες και προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας. Η περί ανακτήσεως απόφαση απαιτεί από τη Γαλλική Δημοκρατία να παραβιάσει την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Συναφώς, η Scott επικαλείται ιδίως το ότι ουδέποτε υπήρξε δικαιο δίκη προς καθορισμό της ευθύνης της να «επιστρέψει» την υποτιθέμενη ενίσχυση, και κατά μείζονα λόγο καμία δίκη στην οποία η προσφεύγουσα να μπορούσε να συμμετάσχει και στην οποία να μπορούσαν να γίνουν σεβαστά τα δικαιώματα άμυνας της. Αντιθέτως, η Επιτροπή αντιμετώπισε τη διοικητική διαδικασία ουσιαστικά ως διαδικασία μεταξύ αυτής και της Γαλλικής Δημοκρατίας.
- Η προσβαλλόμενη απόφαση συνεπάγεται άνιση μεταχείριση ομοίων καταστάσεων, σε σχέση προς καταστάσεις *in pari materia* με αυτήν της Scott.

- Η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, στο μέτρο που, πολύ πριν από το 1997, είχε η Επιτροπή λάβει γνώση της υπάρξεως και του περιεχομένου του γαλλικού νομοθετήματος δυνάμει του οποίου χορηγήθηκε η επίδικη ενίσχυση.
- Η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα υπολογισμού.

(¹) EEL 83 της 27.3.1999, σ. 1.

Προσφυγή των General Motors Nederland B.V. και Opel Nederland B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 30 Νοεμβρίου 2000

(Υπόθεση T-368/00)

(2001/C 61/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι General Motors Nederland B.V. και Opel Nederland B.V., εταιρίες ολλανδικού δικαίου, εκπροσωπούμενες από τους Dirk Vandermeersch, Robbert Snelders και Steven Allock του δικηγόρου γραφείου Cleary, Gottlieb, Steen & Hamilton, Βρυξέλλες, άσκησαν στις 30 Νοεμβρίου 2000 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση C(2000) 2707 της Επιτροπής, της 20ής Σεπτεμβρίου 2000 (Υπόθεση COMP/36.653 — Opel), που απευθύνεται στις General Motors Nederland B.V. και Opel Nederland B.V.: επικουρικόως,
- να ακυρώσει ή να μειώσει το επιβληθέν πρόστιμο·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλόμενη απόφαση επιβάλλεται πρόστιμο 43 εκατομμυρίων ευρώ στις προσφεύγουσες λόγω παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Opel Nederland B.V. συνήψε συμφωνίες με τους πωλητές Opel στις Κάτω Χώρες με σκοπό τον περιορισμό ή την απαγόρευση των πωλήσεων οχημάτων Opel σε τελικούς χρήστες και πωλητές Opel εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη.

Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι οι διαπιστώσεις της Επιτροπής είναι υπερβολικά ασαφείς και το πρόστιμο υπερβολικά υψηλό και προβάλλουν, ειδικότερα, τα ακόλουθα επιχειρήματα:

- Αντίθετα προς τις διαπιστώσεις της Επιτροπής, η Opel Nederland δεν εφάρμοσε γενική στρατηγική έναντι των πωλητών της προκειμένου να περιορίσει όλες τις εξαγωγές καινούργιων αυτοκινήτων, αλλά ακολούθησε μια σύννομη πολιτική προκειμένου να αποθαρρύνει τις αντικανονικές πωλήσεις σε μη εγκεκριμένους μεταπωλητές με σκοπό την προστασία της συνοχής του συστήματος επιλεκτικής διανομής της.
- Οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν ότι η Opel Nederland αποφάσισε να περιορίσει τις παραδόσεις προϊόντων βάσει ορισμένων εμπορικών στόχων. Ωστόσο, αυτή η μονομερής απόφαση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως συμφωνία με τους πωλητές της για τον περιορισμό των εξαγωγών συνιστώσα παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ. Η απόφαση αυτή ουδέποτε εφαρμόστηκε ούτε κοινοποιήθηκε στους πωλητές. Εν πάση περιπτώσει, άφηνε τους πωλητές ελεύθερους να πραγματοποιούν νόμιμες πωλήσεις προς το εξωτερικό από τις ποσοτώσεις οχημάτων που υποτίθεται ότι τους χορηγούνταν.
- Η Επιτροπή κακώς διαπίστωσε ότι η πολιτική χορηγήσεως bonus της Opel Nederland συνιστά παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ. Δεν υφίστανται στοιχεία από τα οποία να συνάγεται ότι οι πωλητές ρητώς ή εμμέσως συμφώνησαν να περιορίσουν τις πωλήσεις του προς το εξωτερικό σε αντάλλαγμα της πολιτικής χορηγήσεως bonus. Επιπλέον, το σύνθημα περιθώριο κέρδους αρκούσε ώστε να είναι επικερδείς οι πωλήσεις προς το εξωτερικό. Εν πάση περιπτώσει, η πολιτική χορηγήσεως bonus δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως περιορίζουσα τις εξαγωγές, καθόσον ουδέποτε υπήρξε περιορισμός στις παραδόσεις οχημάτων.
- Δεν υπήρξε συμφωνία διακοπής των εξαγωγών με όλους τους πωλητές του δικτύου διανομής Opel στις Κάτω Χώρες. Οι υποτιθέμενες δεσμεύσεις περιορισμού των εξαγωγών αφορούν έναν πολύ μικρό αριθμό πωλητών και ένα πολύ βραχύ χρονικό διάστημα και δεν περιόρισαν αισθητά τον ανταγωνισμό με πωλητές οχημάτων του ίδιου ή άλλου σήματος.

Όσον αφορά το ύψος του προστίμου, οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι το πρόστιμο είναι δυσανάλογο και δεν αντικατοπτρίζει τη βραχεία διάρκεια της υποτιθέμενης παραβάσεως και τον περιορισμένο αριθμό των εμπλεκόμενων πωλητών, την έλλειψη προθέσεως εκ μέρους της Opel Nederland, τη σαφή απόδειξη περί εκτεταμένων παραβιάσεων των κανόνων του συστήματος επιλεκτικής διανομής της Opel εκ μέρους ορισμένων πωλητών, την περιορισμένη επίπτωση της παραβάσεως στο ενδοκοινοτικό εμπόριο και, τέλος, την άμεση και αποτελεσματική διορθωτική ενέργεια στην οποία προέβη η Opel Nederland με δική της πρωτοβουλία.

Προσφυγή του Département du Loiret κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 2000

(Υπόθεση T-369/00)

(2001/C 61/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Το Département du Loiret, με έδρα την Ορλεάνη (Γαλλία), εκπροσωπούμενο από τον Alexandre Carnelutti, δικηγόρο Παρισιού, άσκησε, στις 4 Δεκεμβρίου 2000, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 12ης Ιουλίου 2000, καθόσον κηρύσσει παράνομη την κρατική ενίσχυση που χορηγήθηκε υπό μορφή προτιμησιακής τιμής πώλησεως εδαφικής εκτάσεως και διατάσσει την επιστροφή ποσού 48,7 εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων (FRF) (100 εκατομμυρίων σε τρέχουσα αξία),
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Το αντικείμενο της παρούσας υποθέσεως είναι η ακύρωση της ίδιας αποφάσεως της Επιτροπής που αποτελεί το αντικείμενο της υποθέσεως T-366/00, Scott Paper S.A. κατά Επιτροπής. Η προσφεύγουσα είναι η μία από τις δύο περιφερειακές αρχές που χορήγησαν την εν λόγω ενίσχυση.

Το ανωτέρω Département προβάλλει κατ' αρχάς, προς στήριξη των ισχυρισμών του, ότι η Επιτροπή ακολουθεί περιοριστική ερμηνεία της έννοιας του ιδιώτη επενδυτή, εφόσον αρνείται να λάβει υπόψη τη φύση του οργανισμού τοπικής αυτοδιοικήσεως, το φάσμα των επενδύσεών του, καθώς και τη συλλογιστική οικονομικής φύσεως που ακολουθεί προκειμένου να αποφασίσει σχετικά με την πράξη πώλησεως διαρρυθμισμένης εκτάσεως προς βιομηχανική εγκατάσταση. Βεβαιώνει, συναφώς, ότι, κατά την αναζήτηση υποψηφίου για την εγκατάσταση στην περιφέρειά του, ένας οργανισμός τοπικής αυτοδιοικήσεως περιλαμβάνει απαραίτητως, στις οικονομικές παραμέτρους της αναλύσεώς του, τα ειδικά φορολογικά έσοδα που προορίζονται γι' αυτόν, όπως τα προερχόμενα από την ασκούμενη από φόρο επί της επαγγελματικής δραστηριότητας και της εγγείου ιδιοκτησίας της εγκατεστημένης στην εν λόγω έκταση επιχειρήσεως.

Το προσφεύγον αιτιάται επίσης την Επιτροπή ότι συνυπολόγισε στο κόστος δαπάνες που προδήλως δεν έγιναν υπέρ της Scott Paper S.A. Συγκεκριμένα, πρόκειται για 2 372 000 FRF, που αντιστοιχούν σε μελέτες πριν από την παραχώρηση της εκτάσεως.

Τέλος, ισχυρίζεται ότι υφίσταται σφάλμα στη μέθοδο υπολογισμού που ακολούθησε η Επιτροπή.